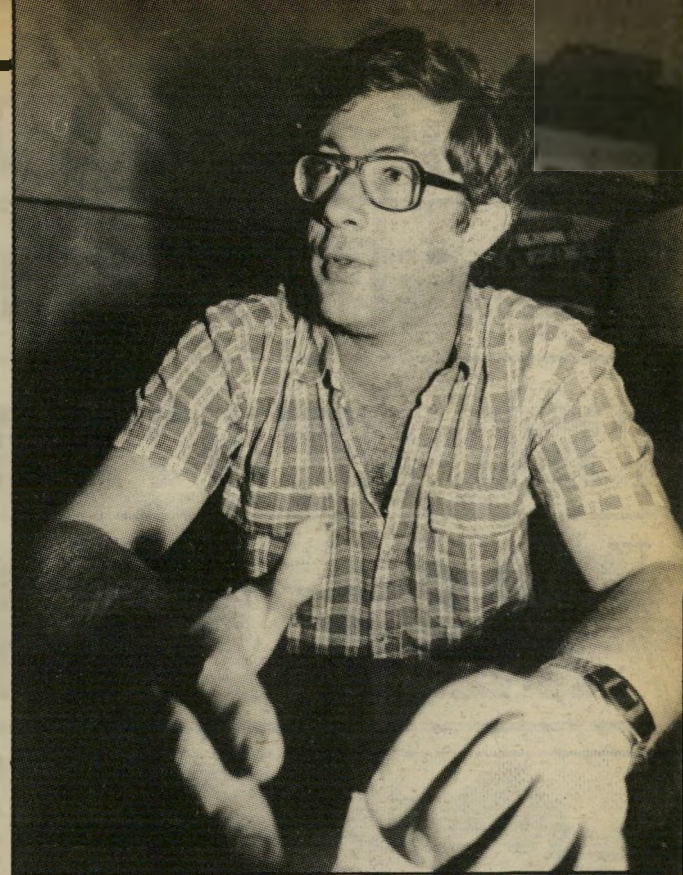

באוניברסיטת חיפה היה מהפך שלא ייאמן: בני ערות-המיזרח מימין ומשמאל כרתו ברית עם הערבים והשתלטו על הרוב האשכנזי בציבור הסטודנטים הלומדים באוניברסיטה

השדכן האשכנזי אלי קאופמן, יוצא שכונת-מצוקה קאופמן, המגדיר עצמו קומוניסט, השתייך בקדנציה הקודמת של מועצת-האגודה לימין, ומשמש עתה כדובר מועצת-אגודת-הסטודנטים.

המהפכה, למי שאינו יודע, כבר התחלה: באוניברסיטת חיפה, בעיר שפעם ניקראה "חיפה האדומה", מאסו הסטודנטים בעסקני המפלגות השרות מימין ומשמאל. מי ששולט היום, אחרי הבחירות לאגודת הסטודנטים, הן שתי קבוצות המנוגדות לכאורה זו לזו מבחינה פוליטית, אך בעלות אור-יינטציה חברתית זהה. המהפכה באוניברסיטת חיפה שברה את הסכימה הפוליטית המקובלת

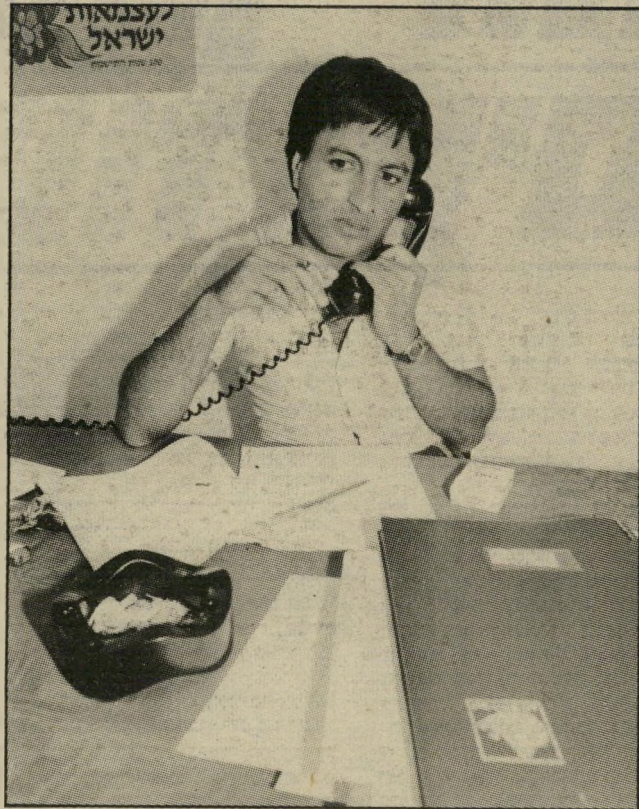
מצד לצד יעקב אלפסי, כיום יושב-ראש אגודת-הסטודנטים, ליד יוקנעם, בן למישפחה מצאייניקית ותיקה, עבר במשך הבחירות לאגודה מאנשי מפלגת העבודה לאנשי תמ"י.

כארי: תחת גג קואליציוני אחד יושבים כרגע אנשי התחיה מימין וסטודנטים ערביים המשתייכים לרק"ח מן הצד השני. בראש קואליציה מפתיעה זו עומדים יוצאי עירות-הפיתוח, המשתייכים לאגני השמאלי של תמ"י. מנהיגי הסטודנטים שהובילו לצעד פוליטי מרחיק לכת זה, עדיין אינם מעכלים את מימרי המהפכה.

סנונית ראשונה?

דמנהיגי הבהגת אגודת הסטודנטים בחיפה הוא רק חלק, גם אם בולט וקיצוני, של תהליך

שאינו להם מקום לבטא את ריעותיהם. לא מקשיבים להם במיסר. הפיתרון לאלימות יכול להיות בדרך יפה יותר: דרך הפוליטיקה. יותר ויותר צעירים מעיירות-הפיתוח מתחילים כיום להבין שלא הליכוד, הרוגל בשיטה הקפיטליסטית, ולא המערך, מתייחסים ברצינות לבעייה החברתית. הפער בהכנסות בין השכבות החברתיות גדל בתקופת הליכוד. רוב

הי"ד מבית-שאן מנשה אהרוני, איש ליכוד בעבר, יליד בית-שאן, אומר שחוסנה של המדינה לא נמדד בכוח ובשטחים, ושכיום צריך להתמקד בבעיות החברתיות.

המבאייניק שנכשל ישראל ברבסט, יליד בית-שאן, היה מועמד ליו"ר הוועד וויתר על מועמדותו, כשהתברר שאין לו סיכוי מול קואליציה הכוללת את אנשי תמ"י וועד הסטודנטים הערביים.

לא מוזר שמיזרחיים ו-ערבים נמצאים יחד בקואליציה. אומרת הסטודנטית גילה ניספור, הלומדת סטטיסטיקה ומדעי-המדינה שנהב.

המושחתים של הליכוד והמערך גם יחד.

קואליציה ימין-שמאל

ההיערכות המפלגתית בקמפוס של חיפה היתה, עד לפני כחודש, דומה להיערכות הפוליטית המקובלת בישראל. נציגי האגודה ונבחרים מתוך החוגים שבהם הם לומדים ולא כנציגי מפלגות. אבל למעשה משתייכים עסקני הסטודנטים לשני גושים עיקריים המגדירים עצמם כשמאל וימין.

ציבור הסטודנטים באוניברסיטה בוחר חברי-מועצה. מועצה זו מקבילה ביעודה לפרלמנט, והיא מונה 34 חברים. חברי-המועצה בוחרים אחר-כך את חברי הוועד שהם מעין "ממשלת סטודנטים".

בבחירות שהיו לפני כשלושה חודשים הסתמן יתרון קטן לקבוצת ה"שמאל", שבראשה עמד ישראל ברבסט. איש המערך ובן ערות-המיזרח מבית-שאן. הקבוצה כללה את תא הסטודנטים של מפלגת-העבודה, ועד הסטודנטים הערביים, אנשי רק"ח, אנשי שלי" וקבוצת עסקנים המקור רבים אישית לברבסט. מהצד השני של המיתרס עמדה קבוצת ה"ימין" שבראשה עמד ניסים דהן, חבר חרות שכיהן עד לבחירות האחרונות כיושב-ראש ועד אגודת הסטודנטים. אחרי סגירת הקלפיות, כשמה שנתר על הפרק הוא בחירת יושב-ראש הוועד מתוך חברי מועצת אגודת-הסטודנטים, החלו מאבק-יכוח קטנוניים בין עסקני שתי הקבוצות, מאבקים שהגיעו עד לאולם בית-המישפט המחוזי בחיפה, ומנעו לה לזיין כל פעילות במועצת הסטודנטים החדשה. בשלב זה ניסו הסטודנטים למצוא מוצא מן הסבך העסקני שאליו ניקלעו וחיששו פיתרון אלטרנטיבי. אלי